

□□ СФУ „Професор Николa Маринoв“
гpaд Пловдив

Литературни страници,
вдохновени от Българската Коледа
V юбилеен брой

Декември 2011 г.

Коледа е стават чудеса

Декември... Месец на сурова зима, но и на топлина в душите, подклаждана от предчувствието за най-хубавите семейни празници. Децата се радват, а възрастните благодарят за възможността да се съберат с близките си край празничната трапеза. Да, за някои има щастлива Коледа. Но за други...

На една оживена улица вървеше Иван – един от тези, които няма да се докоснат до магията на празниците. Сам, тъжен, блед, върви наведен, скрил лицето си от хората. Беше още млад, но като че ли живот пред него нямаше. Тежеше му минало на престъпник – грешник и крадец. Престоят в затвора му даде възможност да осмисли постъпките си, да не повтаря грешките си. Болеше го, черната му душа го стягаше. Спомни си как твърде малък беше останал сирак, как животът го мачкаше и нямаше кой да му помогне. Беше отчаян и в отчаянието си направи грешната стъпка. А как му се искаше всичко това да не се беше случвало. Опря се на една стена да си почине. И тогава се случи неочакваното...

Зад ъгъла на сградата се подаваше малка глава и две детски очи учудено го гледаха. Иван му викна да не се страхува и се приближи. Детето протегна ръчички към него. Той го взе на ръце, погледна личицето му и ...сякаш видя себе си. Нежно го попита защо е самичко и разбра, че детето е сираче, няма дом, обикаля улиците и разчита на милостинята на добри хора.

Детето се сгуши в него и плахо попита: „Ще ми станеш ли татко?“ Тези думи стоплиха сърцето на Иван, нещо го стисна в гърлото, сълзи напълниха очите му. Беше благодарен за това – не е изгубил човешкото у себе си. Осъзна, че малкото синеоко момченце е единственото нещо, което би го направило щастлив, би дало смисъл на живота му.

Кой за кого се оказа спасител? Отговорът е ясен. Още в един дом на Коледа ще грее елха, ще има смях и радост, ще е жива вярата, че на Коледа стават чудеса.

Атина Филева – 6 г клас

Вяра

Казват, че по Коледа стават чудеса. Най-голямото чудо е, че хората стават по-добри, всеотдайни, състрадателни. Каква е магията на тази свята нощ? Защо ни кара да мислим повече за тези, които обичаме и за тези, които се нуждаят от подкрепа? Дали защото се опитваме да пречистим съвестта си? Или защото наистина сме добри, но не винаги го осъзнаваме?

Първото нещо, което децата чуват, са приказките. Там доброто винаги побеждава, значи от малки се научаваме да бъдем добри. А после – животът се оказва не толкова добър. Всеки човек трябва да вярва в приказките, в Дядо Коледа, в чудесата. Вярата ни прави по-добри. И когато тя се разколебае, всеки възрастен трябва да си спомни детството. То е най-красивата приказка, която всеки е преживял. А там са доброто, невинността, които трябва да съхраним.

Иван Рашков – 6 г клас

Ангел без криле

Когато дойде декември и белият сняг затрупа всичко, мисълта се отправя към светлите празнични дни. Коледа! Една вълшебна, свята нощ, която ни прави по-добри, събужда у нас милосърдието и готовността да помогнем.

... Ангел беше малко, бедно дете, изоставено на кръстопътя на съдбата. Цял ден ходеше по улиците на града, облечен в розови панталонки, доста окъсели вече, и една доста протрита и нечиста блузка. Но красотата му не можеше да остане скрита – руса като злато косичка, макар и отдавна немита, розови бузки и големи, сини като небето очи. Момчето заставаше сутрин рано на централния площад и разчиташе на добрите хора, за да има парички поне за една закуска. Не забравяше да отдели пари и за цветя, които да занесе на гроба на майка си. Имаше добри хора, които се спираха, даваха, колкото могат, някои го милваха нежно и му казваха добри думи. Но имаше и жестоки хора. Най-мъчно му беше, когато деца на неговата възраст минаваха и му се подиграваха. В малкото сърчице на Ангел нямаше място за омраза.

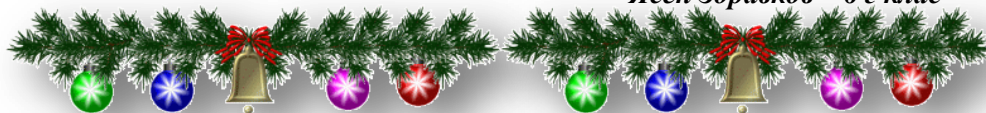

Един ден на същия площад се появи странен чичко, който също като Ангел чакаше милостиня. Оказа се, че е тежко болен и няма пари за лечение. Сърчицето на детето преливаше от мъка – та нали милата му майчица си отиде от този свят твърде млада, защото нямаше пари да постъпи в болница... Без да се замисли, момчето даде на мъжа парите, събрани за цветя.

Настъпи Бъдни вечер. Ангел се беше сгушил до една изоставена сграда и си мислеше за това, което сега се случва в домовете на хората – празничната трапеза, радостта на децата, подаръците, близките... Всичко онова, което и той заслужаваше да има. Момчето не усещаше как измръзва. Устничките му посиняваха, очичките му бавно се затваряха, сърчицето му забавяше ритъма си.

В този късен час фаровете на автомобил осветиха почти безжизненото телце на момчето. Колата спря, от нея излезе мъж – оказа се лекар, когото са извикали по спешност в болницата. Той взе момчето на ръце, внимателно го сложи в колата, покри го и потегли. Секунди деляха Ангел от живота, но той беше намерил своя ангел-пазител. Момчето остана в болницата две седмици, през които се възстановяваше. Един от лекарите го осинови и така момчето намери не само лекарска помощ, но и семейство, за каквото беше мечтало.

Ясен Здравков – 6 г клас

Предколедни размисли

Коледа е... За много хора една тъжна Коледа. Не е от онези безгрижни, весели, топли празнични вечери, които помни моето детско сърце. Коледа носи топлина и благост, прошка и смисъл. За много хора обаче носи тъга, отчаяние и безнадеждност. За тях е моята мисъл сега. Сивият делник взема своите жертви. Срещам хора с безизразни лица, с ограбени души и с попарени надежди. Чувам призива на болни, гладни и самотни хора.

Има и такива, които в коледната нощ ще бъдат, може би, щастливи. Ще сложат много грим, ще надянат маската на лицемерието и суетата и ще се веселят. Ще се преситят с богати и екзотични гозби, че се леят изискани френски вина, ще си мислят, че са щастливи. И силно ще се смеят, за да заглушат плача на бедните, гладните, бездомните – тези, които смущават покоя им. Няма да се сетят, че има хора, които не знаят какво е празнична вечеря, че има деца, които ще питат: „И Дядо Коледа ли ще ни забрави?“

Казват, че на Коледа стават чудеса. Да, но когато самите ние станем по-добри и помогнем на „чудото“ да се случи. Да, Коледа е! Но по нищо не личи... Украсени витрини, препълнени магазини... и какво от това, когато на душите ни е студено и гладно. И все пак, нека да спазим традицията и да си пожелаем нещо за Коледа. Аз си пожелавам да няма бедни и изоставени деца, да няма бездомни възрастни, да вярваме в една красива реалност, а не да чакаме чудото да се случи.

Стоян Стоянов – 6 г клас

Спасение

Без любов е мъртва красотата
и без вяра – липсва топлината.
Без мечтите слънце не изгрява,
без надежда светът не оцелява.

А мъката е много по света,
но винаги ни трябва вдъхновение,
виж, бяла лястовица прелетя -
и всеки търси своето спасение.

Ще тлее огънят на добротата,
като светлината нежна.
И капчица човечност във сърцата
море създава тъй безбрежно.

Мустафа Мустафов X б кл.

Сън

Приказка сънувам, пълна с чудеса.
Сам съм, а над мене - златни дървеса,
тука ли се случва, някога или сега...
Радостен съм, но изпитвам малко и тъга,
че доброто бавно сякаш си отива,
че настъпва мракът, който ни убива.
Всеки мисли, че добър е, но понякога греши.
Знам, доброто всяко зло ще потуши.
Искаш ли го силно, вярвай, то ще стане,
между хората любов и братство ще настане.

Казват, рядко днес добро се среща,
бих отвърнал: „Винаги е то насреща!“
Във душата своя ти го приюти
и тогава ще се сбъднат твоите мечти.
Приказка сънувам, пълна с чудеса,
приказката искам тука и сега!

Петър Петров X б кл.

Няма граници за мечтите

Без мечти животът ни ще е пуст и празен, те са неразделна част от нашия живот, правят го по-лесен и по-красив. Понякога знаеш, че нещата няма да се случат, но все пак ти харесва да си ги представяш. А щом можеш да си ги представиш, защо да не ги направиш! Моите мечти сега са свързани с образованието ми, с бъдещата ми кариера. Искам да уча в чужбина, но ще се върна отново тук, където са близките ми, където са се родили мечтите ми.

Мечтите са нещо съкровено. Понякога те се осъществяват трудно. Най-силно мечтаят децата. С течение на времето те порастват, променят се. Мечтите им – също. Сигурно най-много мечтаят децата без дом, без семейство, без родители. Те искат да имат на кого да кажат „мамо“ и „татко“, искат някой да им подаде ръка, да им осигури дом – дори и за кратко. За някои мечтите са нещо постижимо, за други – не съвсем. Мисля, че те поддържат човека и в най-трудните му моменти. Всеки път, когато се почувстваме изгубени и объркани, просто трябва да помечтаем. А когато най-накрая постигнем целите си, се чувстваме горди от себе си, разбираме, че няма нищо непостижимо. Да работим за мечтите си и, няма съмнение, че ще ги осъществим.

Всеки мечтае да срещне своята любов. Аз също. Сега сме само на 15 год. и трудно можем да разберем какво значи наистина да обичаш. Но ще дойде време и съдбата ще ни срещне с точния човек, който да ни обича такива, каквито сме. Надявам се съдбата да бъде благосклонна към мене. Надявам се да срещна този, който да разсейва мрака в най-трудните ми дни – със светлината на любовта!

Няма граници за мечтите, независимо дали човек е на пет или на сто и пет години. Може би единственото нещо, което е по-хубаво от сбъднатата мечта, е очакването това да се случи.

Нурай Исмаил X б клас

Моята истинска Коледа

„Вземи, момчето ми, това са моите Коледарски Дрехи. С тях Коледувам, когато бях като тебе. Сега ти ще ги облечеш и ще носиш радост в домовете на хората.“ Това ми каза моят дядо миналата година в навечерието на Коледа. Подаде ми ямурлука, гегата и калпака. А очите му бяха насълзени. Не мога да опиша какви чувства ме обзеха. Бях учуден, но и радостен, че и той на моята възраст е коледувал. Било е толкова отдавна. Дядо ми разказа своите спомени – когато бил дете, било много хубаво да бъдеш коледар. За една седмица неговата майка, прабаба ми, изтъкала и ушила ямурлука, направили му и калпак. Гегата му била от дрян, най-здравото дърво, да бъде здрав и момъкът, който я носи, да пожелава здраве и благоденствие на хората в коледната нощ.

Така започна моята истинска Коледа. Бях толкова щастлив, че ще бъда коледар! Бях най-големият късметлия на земята. Никога няма да забравя тоя празник, най-светлият християнски празник! Всички го обичаме, най-много ние, децата – не само защото тогава сме ваканция, не само защото получаваме подаръци. В него има някаква магия.

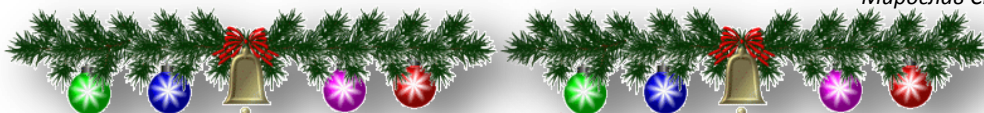
Минаха два дена, които не усетихме как се изнизаха. Коледа чукаше на вратата. Бяхме толкова улисани вкъщи да се приготвяме, най-вече за празничната трапеза. Като облякох дрехите, се почувствах някак особено. Бях щастлив и горд, защото продължавах семейната традиция. Навън беше тихо, снежинките леко се сипеха и затрупваха пътеките. А ние, с момчетата от селото, от врата на врата, от къща на къща, тропяхме с гегите и викахме: „Ой, Коледо, мой Коледо“. Някога коледарите пеели различни песни: за мъже, за жени, за женени или неженени, за земеделци, търговци или за различни занаяти. Ние не знаехме много песни, но всички ни очакваха с нетърпение, всеки искаше да благословим дома му. А и на коледари ако не отвориш, счита се за грях. С радостните си викове събудихме цялото село, а песента ни летеше над къщите. Из въздуха се носеше и веселата глъчка на децата, които вървяха след нас и ни се радваха. Кучетата се надпреварваха да лаят, като че ли и те споделяха възбудата, която ни беше обхванала. Най-горд и важен беше водачът на дружината ни. Скрито му завиждах и си мислех дали и аз някога ще бъда такъв и след моите пожелания към стопанина на къщата всички ще повтарят „Да бъде!“

На разсъмване отново се събрахме на площада, откъдето бяхме тръгнали. Бяхме изморени и изтощени, но доволни и щастливи. Когато се прибрах вкъщи, дядо и баба ме чакаха. Някога всички се събирали край огнището да будуват и да чакат коледарите и утрото. От будността през тази нощ произлиза и названието „бъдни“ вечер, т.е. вечер, през която се бди. Огънят тази нощ не трябва да угасва, той трябва да гори буйно. И трапезата не беше прибрана, така повелява традицията.

Това беше най-хубавата Коледа! Моята истинска Коледа! Сигурен съм, че и моите другари няма да забравят тази нощ – изпълнена с толкова много вълнение. Ще я помним и в моето семейство.

Вече знам защо в очите на дядо имаше сълзи, когато ми даде коледарските си дрехи.

Мирослав Станев X б клас

Песента на ангелите

Наближава Рождество Христово - онази дивна нощ, когато в небесата запява ангелският хор и прославя Спасителя. Тогава ниско над Витлеемската пещера слиза ярка звезда, озаряваща с вълшебството си цялата земя.

Представям си малкия Исус в една ясла, до него е Богородица. В пещерата и около нея е всемирна тишина, станало е велико чудо – родил се е нашият Спасител. Към пещерата идват пастири, които носят дарове за новороденото. Те гледат Витлеемската звезда, озаряваща всичко със светлината на доброто. Целият простор еква от песните на ангелите, прославящи Рождество Христово. Пожелават мир да бъде на земята!

Десислава Георгиева V б клас

Чудо

Ако искаш обичан да бъдеш,
Ако искаш любов да дадеш.
Ако искаш да бъдеш разбран.
Не затваряй душата си своя,
Не издигай прегради пред нея.
Не изпълвай деня си с омраза.
Обичта си без корист раздавай!
Обичта си в стени не затваряй!
Обичта си на всички дарявай!
С ближния мъката ти сподели!
С ближния залъка ти раздели.
С ближния своя враг обикни.
Ще изчезнат стените тогава.
Ще изгрее дъга седемцветна.
Ще изпълниш душата със вяра.
Рождество е! Чудото става!

Мустафа Мустафов- X б клас

Нощ на чудесата

И ето, чудото се случи –
роди се Бог във Витлеем.
Дойде при нас да ни научи
добри да бъдем всеки ден.

Нощта тъй тайнствена и свята,
повтаря се от хиляди години
и носи мир, любов в сърцата,
а устните шептят: "Прости ни!"

И сякаш ставаме ний други хора,
докоснати от тайнственото чудо.
И търсим във Спасителя опора,
и с радост биат ни сърцата лудо.

Звездите тихо, тихо заговарят,
разказват ни истории човешки,
душите ни за красота отварят,
в делата ни откриват грешки.

А Бог е тъй добър, всеопрощаващ,
по пътя ни ръка подава...
Лъч светъл е, любов даряващ,
на всички обичта си той раздава.

Щом божие слово в нас звучи
и щом душите ни са мирни,
то нека Рождество със своите лъчи
да ни направи по-добри и силни.

Теодора Ангелова VI з клас.

В Коледната нощ

Буен огън ни топли сега.
Наредени във кръг край елхата,
си припомняме песен една -
за нощта тиха и свята.

В тази нощ луната е изгряла
и покрила е света с любов.
В тази нощ лъчиста, бяла,
чул се божий благослов.

В тази нощ мечти се сбъдват,
Истина е – стават чудеса!
Във доброто вярата пребъдва
и отново ставаме деца.

Петър Петров 10 б клас.

Писмо до Дядо Коледа

Скъпи Дядо Коледа,

Настъпи толкова дълго чаканият от децата празник. Само с теб мога да споделя какво чувствам, защото ти най-добре ще ме разбереш. От малка съм възпитана да обичам християнските празници, да вярвам в доброто, в прошката и милосърдието. Аз вярвам и в теб! Вече, казват, съм голяма. Много хора се опитват да ме убедят, че е илюзия този белобрад старец, който влиза през комината, оставя лакомства в ботуша и подаръци под елхата, изяжда курабийките и потегля с шейната и белите елени по света. Но моят детски инат и огромно въображение съхраниха вярата ми в теб. Та какво е Коледа без вярата в теб? Отварям очи сутринта и първата ми мисъл е „Той е дошъл през нощта и е оставил под елхата нещо за мен!“ Скачам, грабвам красиво опакованата кутия и сърцето ми бие – ето го подаръкът, изработен от джуджетата. Вечерта сядаме на празничната трапеза – щастливи, че коледната нощ ни е събрала с най-близките ни хора.

Скъпи Дядо Коледа, искам да споделя и нещо друго с теб. Коледа ме натъжава, като си мисля за онези дечица, които нямат моя късмет, дечицата без семейства, оставени в домовете. Болните деца, които се молят тази Коледа да не е последната в живота им. Всяка година ходим с мама в дома за сираци в нашия град и носим на децата играчки и лакомства. Не знам дали това ги прави щастливи, дали това е щастие. Но го правя от сърце.

И още нещо искам – ако може, направи така, че в коледната нощ да няма забравени деца. Да няма сълзи в детските очи. Всяко дете вярва, че на Коледа стават чудеса. Възрастните са длъжни да превърнат тази вяра в истина!

Весела Николаева – 6 з клас

Златистите Къдрици

Разказ

Навън беше тъмно и студено. Нямаше хора по улиците, само гирляндите от светещи крушки по дърветата и витрините на магазините напомняха за приближаващия празник. Всички празнуваха Бъдни вечер, всички бяха със семействата си.

Тъмно и студено беше в душата на Нина. За пореден път дванадесетгодишното момиче щеше да посрещне Коледа с другите деца от дома – сираци, изоставени от родителите си или просто дадени за отглеждане. „Какъв ти дом! – помисли си Нина – В истинския дом децата само на празниците ли ядат шоколади и торти! Само тогава ли се радват на ласките на своите близки! Само тогава ли майките им ги прегръщат!“ Очите на девойката се напълниха със сълзи, една буца застана на гърлото ѝ. Тя си спомни как миналата година за Коледа пред дома спря една луксозна кола и от нея слязоха няколко много красиви жени, с кожени палта, каквито Нина не беше и сънувала. Двама силни и здрави мъже свалиха от колата кашони с лакомства и играчки. Жените ги раздадоха на децата набързо и с прикрита досада се качиха отново в луксозната кола. Нина често си спомняше за едната от красавиците, със зелени очи като нейните, усещаше още парфюма ѝ, докосваше мислено русите ѝ коси. Как ѝ се иска и нейната майка да е толкова красива! Нина несъзнателно докосна своите златисти къдрици, които немирно обграждаха нейното красиво лице и му придаваха ангелско изражение.

Децата в училище често се шегуваха, че Нина е докосната от Бога, защото освен красива, тя беше и умна. Нямаше проблеми в училище, оценките ѝ бяха отлични, имаше приятели. Но момичето често виждаше любопитните и подигравателни погледи на някои свои съученици. Нина не носеше скъпи дрехи като тях, нямаше джобни пари като тях, не я караха с кола на училище като тях. Тези богати и разглезени мамини синчета я забелязваха само когато трябваше да препишат домашното по математика от бедното момиче, дори веднъж се опитаха да ѝ платят за това. „Колко са глупави и жалки! Ще си купят домашното, но ум не могат да си купят!“ – мислеше си Нина за тях.

Нина се взираше през прозореца на класната стая. Съучениците ѝ организираха бой със снежни топки след часовете. Снегът продължаваше да вали и да засипва отпадъците, разхвърляни из училищния двор – хартийки, пластмасови чашки... Но как ще скрие отпадъците в човешките души – злобата, завистта, грубиянството, насилието...

Биенето на звънеца откъсна девойката от тези мисли – време беше учениците да слязат в столовата за обяд.

- Хайде да отиваме, че умирам от глад – каза Мариана, най-добрата приятелка на Нина.

Двете момичета се спуснаха бързешком по стъпалата, но в навалицата Нина загуби равновесие, залитна и... усети две здрави ръце, които я хванаха да не падне. Огледа се – Мариана беше доста пред нея. Нина вдигна глава и видя едно момче с красиво лице. Видя две зелени очи, които я гледаха загрижено. Видя немирни руси къдрици, които момчето отмяташе назад с приучен жест.

- Добре ли си?
- Да, струва ми се.
- Трябва повече да внимаваш къде стъпваш. Аз съм Косьо, между другото.
- Нина.

Тя хвана протегнатата му ръка и тръпки преминаха през цялото ѝ тяло. Струваше ѝ се, че го познаваше, че го е познавала цял живот... , но не беше така.

- Хайде да вървим, че може и да останем без обяд – усмихна се широко той.

В същия миг Мариана, която се бе върнала и до този момент не бе обелила и дума, сграбчи приятелката си за лакътя. Очите ѝ бяха широко отворени.

- Нина, вие сте като близнаци! – прошепна тя.
- Стига си фантазирала! Няма начин! Просто съвпадение – отвърна ѝ тихо Нина.

Когато тримата влязоха в столовата, опашката вече я нямаше. Косьо поведе двете момичета към една маса, където седяха още две момчета.

- Това са Нина и... – той усети, че не бе попитал другото момиче за името и смущението му се изписа на лицето му.

- Мариана – тя се наведе да се запознаят и чупливата ѝ коса се разпиля по раменете ѝ.
- Здравейте – отговориха в един глас момчетата.
- А това са Виктор и Иво, мои приятели – представи ги Косьо.
- Как така не си споменал, че имаш сестра? – учуди се Виктор.
- Каква сестра...
- Ние случайно се натъкнахме един на друг, докато слизахме насам – намеси се Нина. – Току-що се запознахме.

- Нима? – недоверие се изписа върху лицето на Виктор.
- Хайде, кажете „Иво е готин!“ – той се ухили и моментално насочи телефона си към тях, преди да реагират. – Я се усмихнете, кажете „зеле“!

- Не си ли малко голям за тези неща? – Нина го изгледа накриво.
- Може и да съм..., ама Коледа наближава... настроение, нали знаеш – каза той

Обядът на веселата компания премина в много смях и шеги. Четиримата излязоха заедно от столовата и решиха да се присъединят към боя със снежни топки след училище.

Оставаше по-малко от седмица до Коледа, магията на празника се усещаше във въздуха. И деца, и възрастни тръпнеха в очакване на най-светлия ден в годината. Всеки очакваше някакво чудо. Чакаше го и Нина.

Един ден оставаше до ваканцията. Нина си спомняше с вълнение този ден - Косьо я чакаше пред класната стая. Каза ѝ, че Иво му пратил снимката от столовата. Майка му я видяла и останала като втрещена. Загубила ума и дума. Когато дошла на себе си, поискала Косьо да ѝ разкаже за момичето – за Нина. След това поискала да дойде в училище и да поговори с девойката. Нина се притесняваше - та нали нямаше семейство, живееше в дом за изоставени деца... Оставащите часове се нижеха ужасно бавно, сякаш ѝ даваха време да осмисли случващото се. Нина искаше да види майката на Косьо, но в същото време и не искаше. Предусещаше, че тази среща ще е съдбовна.

Когато и последният звънец удари, двамата с Косьо излязоха, хванати за ръце. Нина беше нервна, стомахът ѝ се сви на топка. Но когато видя пред себе си жената със златистите къдрици и със зелените очи, страхът ѝ изчезна светкавично. Девойката изпита същото чувство, както при запознанството си с Косьо. Сърцето ѝ подсказваше, че познава жената пред себе си – отдавна, много отдавна, откакто се е родила. Подсказваше ѝ, че някога е подръпвала с малките си пръстчета златистите ѝ къдрици, които сега светеха като ореол около лицето на жената.

Нина си спомняше за тази среща със своята майка с умиление, с радост и с малко тъга. Не знаеше в първия момент да се радва ли, да се гневи ли на неразумната ѝ постъпка, извършена някога, преди дванадесет години – да оставиш детето си в дом. Чуваше думите на жената, но те минаваха покрай ушите ѝ, не разбираше смисъла им. Някъде отдалече, като в сън, до нея достигна жадваното „Прости ми! Ти си моя дъщеря! Най-после те намерихме!“ Момичето се гушна в прегръдката ѝ.

Сърцето ѝ не я подведе – това беше нейната майка. Тя не беше красавица като жените, които идваха в дома за празниците, не ухаеше на скъп парфюм. Но беше майка ѝ, нейната майка! Вече Нина имаше на кого да казва всяка вечер „лека нощ, мамо“. Вече нямаше да чувства подигравателните погледи на богаташките момчета в училище. Имаше подкрепата и на своя брат! Очите ѝ се наляха със сълзи, в гърлото ѝ застана една буца, но всичко беше от щастие – такова, каквото всяка Коледа се бе молела да изживее. За Нина животът започваше отначало, все едно се бе родила отново.

Навън беше тъмно и студено. Нямаше хора по улиците, само гирляндите от светещи крушки по дърветата и витрините на магазините напомняха за наближаващия празник. Всички празнуваха Бъдни вечер, всички бяха със семействата си.

Братът и сестрата весело се суетяха около украсената елха. Нина беше осъзнала, че семейството е до теб, когато плачеш, че те пази да не паднеш, когато загубиш равновесие. Вярваше, че това е дар от Бога - а какъв по-хубав подарък преди Коледа, когато стават чудеса!

Лидия Йорданова X б клас

Да помогнеш на непознат в беда

Един на пръв поглед беден човек вървеше бавно и безцелно из пустите улици. Беше студено и хора почти нямаше. Чуваше се само гласът на мишките, които ровеха за храна в кошове за отпадъци. До един такъв кош бавно приседна Божидар – самотният мъж. Работеше на един строеж наблизо. Изкарваше, колкото да се нахрани. Но му тежеше самотата...

Веднъж по време на работа му стана лошо. Заведоха го в болница, д-р Димитров го прегледа, направи нужните изследвания и доста притеснен каза на човека, че не му остава много. Божидар си тръгна. Беше скътал малко пари, които реши да даде на единствената си сестра. Качи се на автобуса и потегли към дома ѝ. На първата спирка видя сгушено малко момче по блузка, което трепереше. Божидар слезе, даде част от парите на момчето и му каза да си купи каквото му е нужно. Тръгна пеша, замислен и тъжен. В градината видя момиче, което продаваше кърпички. Съжали го, даде и на него малко пари.

Когато влезе в дома на сестра си, тя не му се зарадва особено. Божидар ѝ разказа за себе си, за парите, които е спестил и част от които е дарил. Бездушната жена не го изслуша, а го изгони от дома си.

Мина известно време, през което Божидар видимо се подобряваше. Забрави за сестра си, но живееше с мисълта, че е помогнал, направил е добро. И тъй като всяко добро се възнаграждава, мъжът оздравя. Продължи живота си, както преди, сам, но щастлив и горд от постъпката си. А за сестра си не чу нищо повече.

Юксел Исуфов – 6 г клас

Нощта на Коледа

Една нощ на вълшебство.

Нощ на стаени сълзи. От радост.

Нощ на невъздържан смях.

Нощ, в която да помечтаем.

Нощ, в която да вярваме.

Търсим я. Вглеждаме се в нея.

Надежда и мъничко щастие.

Усмивка. И поглед към бъдния ден.

Тишина и звезди – фойерверки.

Бяла нощ. Нощ на мелодии вечни.

Очаквана. Възжаждана.

Светлини и глъч от музика събрала.

Ние чувстваме, гледаме, виждаме.

Топят се снежинки в ръцете ни,

топят се плават в нощта...

Георги Георгиев, XII б клас

По Коледа стават чудеса ...

“Българската Коледа” е благотворителна инициатива, която набира средства за лечението на болни български деца.

Ако сте съпричастни към съдбата им, ако искате да върнете усмивката на техните лица,

ПОДАРЕТЕ ИМ НАДЕЖДА! ДАРЕТЕ СЕГА!

Изпратете SMS на номер 1117 за М-Тел, VIVACOM и Глобул.

Обадете се на номер 1117!

С всяко обаждане помагате с 1 лев на дете в беда.

Стойността на всяко обаждане е 1.20 лв. с ДДС.

*Над Литературните страници работиха с любов учениците от VI г и X б кл.
- любители на словото и на доброто - под ръководството на своите
преподаватели Зорница Апостолова и Йорданка Филева.*

Дизайн – Даниела Стойнова – пом. - директор

*II СОУ „Проф. Никола Маринов” гр. Търговище
Декември 2011 г.*